

26.4x33.11	1/2	עמוד 66	כותרת	ידיעות ירושלים -	06/2016	53668681-3
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820						

הניצחון של טביב

היא נולדה עם נכות מנוונת – שריריה מהאגן ומטה כמעט אינם מתפקדים • באליופיה אירופה הראשונה שלה היא הובסה בכל המשחקים ולא ניצחה אפילו במערכה אחת • אבל דווקא מתוך הקשיים והכישלונות הפכה קרולין טביב, קרובתו של בעלי בית"ר אלי טביב לטניסאית שולחן מצטיינת • כעת היא מסמנת מטרה ברורה: מדלייה באולימפיאדת ריו

קרולין טביב. "יש באוויר הרגשה של משהו אחר, משהו גדול מאוד" | צילומים: ריאן

נחום ידידי

כשקרולין טביב יצאה בגיל 13, בפעם הראשונה בחייה, לאליופיה אירופה בטניס שולחן, היא לא תיארה לעצמה שהטורניר הזה יהיה נקודת המפנה בקריירה הספורטיבית שלה. במשך האליפות, איך נאמר זאת בעדינות, היא לא רוותה נחת. היא הפסידה בכל משחק, קיה, ללא יוצא מן הכלל, ולא זכתה אפילו במערכה אחת. אבל דווקא מהמקום הנמוך ההוא, משרשרת הפסדים באחד מאירועי השיא של הענף, היא הצליחה לייצר שרשרת הצלחות מרגשת, שבקרב תגיע לשיאה על הבמה הספורטיבית החשובה מכול. בחודש ספטמבר הקרוב תייצג טביב את ישראל במשחקים הפראלימפיים שיערכו בריו דה ז'ניירו, ברזיל. בדרך לאליופיה היא זכתה במדליות בתחרויות נחשבות. והיא בהחלט נחשבת לתקווה אולימפית שיכולה לחזור מברזיל עם מדליה.

יותר מאמץ

"אני עוד לא מעכלת את כל הסיפור הזה. זה ממש חלום שהולך להתגשם", אומרת טביב, אוטוטו בת עשרים, וכן, היא קרובת משפחתו של בעלי בית"ר ירושלים. אלא שכל זה בה-

חלט מתגמד אל מול הניצחון היום יומי של הספורטאית המצליחה. היא נולדה עם נכות מנוונת וכמעט ללא שרירים ברגליה. סיבוך בזמן ההיריון גרם לכך ששריריה מהאגן ומטה אינם מתפקדים. בחיי היום יום היא מתניידת באמצעות כיסא גלגלים. "לפעמים מצחיק אותי שטוענים שספורט

"לפעמים מצחיק אותי שטוענים שספורט ומגבלה פיזית הם שני דברים שרחוקים זה מזה. דווקא בגלל הדבר הזה רציתי להוכיח את עצמי ולהראות שאני יותר טובה במקצוע פיזי ויכולה למרות המגבלה שלי"

ומגבלה פיזית הם שני דברים שרחוקים זה מזה. דווקא בגלל הדבר הזה רציתי להוכיח את עצמי ולהראות שאני יותר טובה במקצוע פיזי ויכולה להיות חזקה ופעילה למרות המגבלה שלי", היא מסבירה.

בגלל זה בחלק ממשחקי האימוץ שלך דרשת להתמודד מול שחקניות בריאות? "לאו דווקא בגלל זה, אלא יותר בגלל הרצון להשתפר ולהגביר את הקושי בשבילי. זה דורש ממני יותר מאמץ. זה התחיל בעיקר אחרי הסיפור ההוא עם אליפות אירופה שבה הפסדתי את כל המשחקים".

אני מניח שהיה מדובר בחוויה ספורטיבית בית לא קלה. "הייתי עצובה, אבל לא בכיתי. זה היה בעיי קר מבאס כי באיזשהו מקום זו הייתה השפלה בשבילי, למרות שלא היו לי ציפיות לפני התחרות ולא התייחסתי לזה יותר מדי ברצינות. אבל גם לא חשבת שיהיה גרוע כל כך. לפני אותה אליפות התלהבתי בכלל מעצם הטיסה לחו"ל".

היו רגעים שהשבת שהענף הזה לא מתאים לך? "להיפך. בגיל צעיר התחלתי לשחות ואחר כך המשכתי לכדורסל, אבל טניס השולחן היה הדבר שהכי משך אותי. אליפות אירופה הייתה בסך הכול התחרות הראשונה שלי בחו"ל והיה לי מה ללמוד, הייתי צריכה לצבור ניסיון. מה

להתרכז במטרה

שנתן לי את הדרייב להמשיך בטניס השולחן אחרי אותה אליפות הייתה האווירה מסביב. גם הבנות שהתמודדו מולי וניצחו אותי נתנו לי השראה, כי באיזשהו מקום רציתי להיות כמוהן. כמו שאני פחדתי לשחק נגדן באותה תקופה, רציתי שהן יפחדו ככה כשיתמודדו מולי בעתיד".

בשנתיים האחרונות נמצאת טביב, תושבת תל אביב שמשתייכת למועדון איל"ן רמת גן, בעלייה מתמדת בכל הנוגע לתוצאות שלה על השולחן הקטן. היא קוטפת מדליה אחר מדליה באליופיות ברחבי העולם. השיא היה מדליית ארד באליופיה אירופה שהתקיימה בדנמרק באוקטובר האחרון והגיעה למקום העשירי בעולם בדרגת הנכות שלה. נוסף על כך היא משרתת בהתנדבות בחיל האוויר, וכשאינה מתחרה או אינה במסגרת הצבאית היא מתאמנת במרכז ספיבק של איל"ן רמת גן כמעט בכל יום. פעם בשנה היא טסה לארצות הברית ומשתתפת בגיוס תרומות למען המועדון.

"גם אם לא הייתי ספורטאית מן המניין אני חושבת שתמיד הייתי קשורה לספורט הנכים, כי אני רוצה מאוד להיות מעורבת במה שקורה", היא מסבירה. "המקום הזה הוא

14.38x33.36	2/2	עמוד 68	כותרת - ידיעות ירושלים	06/2016	53668706-1
אילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820					

הניצחון של טביב

טביב. ניצחון יום יומי

שאני הולכת להתמודד מולן ואני מוכנה נפֿ שית ויודעת לקראת מה אני הולכת. באופן כללי אני אופטימית מאוד, אבל אם אחזור בידיים ריקות, וקיימת אפשרות כזו, אפשר לומר שאקח את זה קשה. לא אפרוץ בבכי, אבל זה יהיה מדכא בשבילי. בגלל זה אני משתדלת להישאר מרוכזת וחדורת מטרה. כמו שבמשך המשחק אני מתעלמת מלוח התוצאות, כך אני מנסה להתעלם מהדיבורים מסביב ולהתרכז במטרה שלי לריון.

איך אפשר להתעלם מלוח התוצאות בזמן המשחק?

"אני פשוט מתעלמת ממנו ומשתדלת שהוא לא יסיח את דעתי. כשאתה מסתכל על לוח זה יכול לגרום לך לאבד ריכוז. לפעמים אתה יכול להוביל בהפרש גבוה, וכשתראה את זה על לוח התוצאות זה יכול להכניס אותך לסוג של שאננות, או לחלופין לחץ שלילי אם אתה בפיגור. היה לי משחק מול מישהי מברזיל שהובילה עליי, אבל מרוב שהתעלמתי מלוח התוצאות המשכתי לשחק ולשחק עד שבאיושהו שלב היא הפסיקה את המשחק. לא הבנתי למה היא הפסיקה פתאום, אבל כשהסתכלתי על הלוח הבנתי שהמשחק נגמר וניצחתי. אני מתייחסת לכל נקודה ברצינות, אבל לא מתעסקת בנקודות אלא בכדור שנמצא על השולחן."

את לא חוששת שהאולימפיאדה הראשונה שלך תסתיים כמו אליפות אירופה הראשונה שלך לפני שש שנים?

"אין סיכוי. זרמו מאז הרבה מים בנהר, והיום אני בסיטואציה אחרת. התאמנתי ועברתי קשה במשך שלוש שנים בלי לצאת לשום תחרות, וכל עוד לא הרגשתי מוכנה והמאמנים שלי לא הרגישו שאני מוכנה לא העזתי להתחרות במסגרת כלשהי. היום אני במקום אחר, עם ניסיון הרבה יותר גדול מבי עבר, מוכנה לזה ומתאמנת לזה בשיא הרצינות. הכנות מיוחדות? אפשר להגיד שיש קצת שינויים בתוכנית האימונים. אני רואה המון משחקים של היריבות שלי, לומדת עליהן יותר. יש באוויר גם הרגשה של משהו אחר, משהו גדול מאוד. חברים שלי שהיו באולימפיאדות בעבר אמרו לי שזו חוויה מדהימה, אבל אם להגיד לך את האמת? אני עדיין לא מעכלת שאני אגיע לשם בקרוב."

חלק בלתי נפרד מחיי, ואני קשורה לכל אחד מהמנהלים שם. בהתחלה אמרו לי רק לחייך שם, אבל לאט לאט התחלתי להתבלט ולתת הרצאות בפרציות ובבתי ספר פרטיים. זה לא שחלילה אנחנו נוסעים לשם כדי לקבץ נדבות. חלק מהמטרה היא לייצר מודעות לספורט הנכים בכלל ולנכים בפרט. זה נושא חשוב מאוד. לא מדובר פה בכאלו שהם רק נכים מלידה."

איך אתם עושים את זה?

"אנחנו מציגים להם סיפורים של אנשים שהחיים שלהם התהפכו בן רגע, אם זה בגלל תאונה חלילה ואם זה מקרים אחרים, ומראים להם שלמרות המגבלות אפשר לשלב את הספורט בחיינו. בסופו של דבר המטרה של המרכז היא לא רק לפתח מכונות שיעו לאולימפיאדה, אלא גם שאנשים כמונו יוכלו להשתלב בחברה ויהיה להם מקום שהם יכולים להרגיש בו בבית. חלק מהתורמים גם באים לארץ כדי לראות מה בנינו בזכות התרומה שלהם, כך שיש בדבר הזה סיפוק לשני הצדדים."

התורמים לא אמרו לך שהם מצפים ממך למדליה בריון?

"הלוואי. זה יהיה לא קל בכלל. חזרתי מתחרות בחו"ל לפני שלושה שבועות ואני יכולה להגיד שזו הייתה תחרות ברמה של אולימפיאדה. אני מכירה את רוב השחקניות

"באופן כללי אני אופטימית מאוד, אבל אם אחזור בידיים ריקות, וקיימת אפשרות כזו, אפשר לומר שאקח את זה קשה. לא אפרוץ בבכי, אבל זה יהיה מדכא בשבילי. בגלל זה אני משתדלת להישאר מרוכזת וחדורת מטרה"